

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce **PALYSYSTEM s.r.o.**, IČ: 27622339,
se sídlem Bachova 1591/6 149 00 Praha 4,
proti
žalovanému **Odvolací finanční ředitelství**,
se sídlem Brno, Masarykova
427/31,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2020, č.j. 39161/20/5100-41453-711400,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl dvě odvolání žalobce, proti zajišťovacím příkazům č. j. 6926630/20/2011-00540-105447 a č. j. 6927461/20/2011- 00540-

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

105447 (společně dále též „zajišťovací příkazy“), které dne 31. 8. 2020 vydal Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále též „správce daně“). Zajišťovacími příkazy správce daně podle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), ve spojení s § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), žalobci uložil, aby okamžikem jejich vydání zajistil úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prvního čtvrtletí roku 2020 ve výši 763.637 Kč a druhého čtvrtletí roku 2020 ve výši 860.072 Kč.

2. V žalobou napadeném rozhodnutí se kromě jiného uvádí:

„[12] Jednotlivá odvoláním napadená rozhodnutí mají jednotnou strukturu, ve které se správce daně vcelku přehledně vypořádá jak s jednotlivými aspekty přiměřené pravděpodobnosti stanovení daně ve výši předpokládané v zajišťovacích příkazech, tak s obavou o její nedobytnost v době vymahatelnosti této daně. Jelikož odvolatel vůči konkrétním skutkovým zjištěním ani právním závěrům správce daně (vyjma jejich absence či obecné nedostatečnosti, které však odvolací orgán neosvědčil) neuplatnil námitky, kterými by je věcně rozporoval, přistoupil odvolací orgán k jejich stručné rekapitulaci s tím, že se s nimi v podstatné míře ztotožňuje.“

„[14] Správce daně v odvoláním napadených rozhodnutích popsal na základě údajů vykázaných odvolatelem v jeho kontrolních hlášeních a daňových přiznáních, že za zdaňovací období prvního čtvrtletí roku 2020 odvolatel uplatnil daň z přidané hodnoty na vstupu na základě deklarovaných přijatých zdanitelných plnění od obchodních společností HIGHLINE s.r.o., Pirita CZ s.r.o. a OGMAS s.r.o. a Bohemia Max s.r.o. v souhrnné výši 763.637 Kč. Za zdaňovací období druhého čtvrtletí roku 2020 pak odvolatel uplatnil daň z přidané hodnoty na vstupu na základě deklarovaných přijatých zdanitelných plnění od obchodních společností OGMAS s.r.o. a Bohemia Max s.r.o. v souhrnné výši 860.072 Kč.“

[16] Dle zjištění správce daně se v případě jmenovaných dodavatelů odvolatele bezvýjimečně jedná o subjekty, které vykazují plnění, k jejichž uskutečnění či přijetí nemají personální a materiální zázemí, nedisponují provozovny ani zaměstnanci, jejich sídlo je toliko virtuální, odvolatel za deklarovaná zdanitelná plnění přes jejich vysokou hodnotu žádnému z nich nehradí úplaty bezhotovostně na bankovní účty za tímto účelem oznámené správci daně, žádný z nich neinzeruje jakoukoli ekonomickou činnost, dvěma z nich byl v mezidobí udělen status nespolehlivého plátce daně z přidané hodnoty (jednalo se o obchodní společnosti HIGHLINE s.r.o. a Pirita CZ s.r.o.). Popsané znaky dle správce daně představují typické znaky subjektů zapojených do podvodů na dani z přidané hodnoty.

[17] Samotný mechanismus daňového podvodu podle správce daně spočívá ve zneužití oddílu B3 kontrolního hlášení, ve kterém se uvádějí přijatá zdanitelná plnění v hodnotě do 10.000 Kč, ze kterých příjemce uplatňuje nárok na odpočet daně dle § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH, aniž by současně měl povinnost identifikovat dodavatele takového zdanitelného plnění. Přestože by totiž plnění s hodnotou do 10.000 Kč včetně daně měla v reálné podnikatelské praxi představovat spíše drobné náklady a výdaje režijní povahy, všichni dodavatelé odvolatele deklarovali přijetí v podstatě všech zdanitelných plnění v tomto režimu, a to ve značném objemu a v souhrnné hodnotě milionových částek. Uvedenou skutečnost považoval správce daně za významnou zejména s ohledem na to, že uskutečněná zdanitelná plnění ve prospěch odvolatele již tito dodavatelé vykazovali v oddílu A4 kontrolního hlášení, tedy jako uskutečněná zdanitelná plnění značné hodnoty, a to aniž by disponovali kapacitami pro přijímání dílčích plnění do 10.000 Kč v tvrzeném rozsahu či pro jeho kompletaci za účelem dalšího přeprodeje.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

[18] *Správce daně na základě výše uvedených skutečností formuloval závěr, že chybějící daň zřejmě spočívá na neznámých subjektech, které si neplní řádně své zákonné povinnosti a jejichž identitu se snaží obchodní společnosti HIGHLINE s.r.o., Pirita CZ s.r.o., OGMAS s.r.o. a Bohemia Max s.r.o. skrýt tím, že neuplatňují nárok na odpočet daně na základě daňových dokladů od svých faktických dodavatelů, patřících do oddílu B2 kontrolního hlášení, ale uplatňují nárok na odpočet daně na základě fiktivních přijatých plnění v hodnotě do 10.000 Kč vykazovaných v oddílu B3 kontrolního hlášení.*

[19] *Výše uvedené skutečnosti následně správce daně zhodnotil samostatně i ve vzájemných souvislostech, v důsledku čehož dospěl k závěru o existenci přiměřené pravděpodobnosti, že odvolateli nebude uznán jím uplatněný nárok na odpočet daně na vstupu v souvislosti se shora popsány plněními z důvodu jeho účasti na daňovém podvodu. S ohledem na obdobný obchodní model v obou výše uvedených zdaňovacích obdobích, jakož i na samotnou skutečnost, že daňovým podvodem byla s největší pravděpodobností zasažena drtivá většina odvolatelem deklarovaných plnění během prvního pololetí roku 2020, dospěl správce daně k závěru, že jeho účast na transakcích zasažených daňovým podvodem nelze považovat za nahodilou.“*

„[22] *Jako významnou skutečnost, která svědčí o naplnění zákonných podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů již ve fázi před zahájením daňové kontroly, pak odvolací orgán vnímá to, že současný jednatel odvolatele působil v minulosti jako jednatel a jediný společník obchodní společnosti BRANISKO s.r.o., DIČ: CZ05859158. Správce daně v odvolání napadených rozhodnutích uvedl, že bezprostředně poté, kdy dne 14. 5. 2018 byla u této obchodní společnosti zahájena daňová kontrola, došlo dne 31. 5. 2018 ke změně osoby jejího jednatele a společníka, kdy se novým jednatelem a společníkem stala osoba cizí státní příslušnosti. Správce daně přitom zdůrazňuje, že v průběhu daňové kontroly obchodní společnost BRANISKO s.r.o. přestala se správcem daně komunikovat (nereagovala na výzvu, seznámení s výsledkem kontrolního zjištění a nedostavila se ani k projednání zprávy o daňové kontroly), před ukončením daňové kontroly ukončila svoji ekonomickou činnost a daň doměřenou na základě výsledků daňové kontroly neuhradila. Popsané zkušenosti s obchodní korporací BRANISKO s.r.o. vyvolaly u správce daně důvodnou obavu, že by se tato situace mohla opakovat rovněž v případě odvolatele.*

[23] *Jakkoli by závěry správce daně mohly být odvolatelem zpochybněny např. tím, že by vysvětlil předmět sporných plnění, způsob realizace vlastní ekonomické činnosti a způsob provádění úplat za jím deklarovaná přijatá zdanitelná plnění, odvolatel této možnosti nevyužil a vůči skutečností popsaným správcem daně v odůvodnění odvolání napadených rozhodnutí neuplatnil věcné námítky. Odvolatel totiž v podaném odvolání sice obsáhle prezentuje závěry recentní judikatury týkající se zákonné úpravy zajišťovacích příkazů s obecným poukazem na to, že s ohledem na ně je postup správce daně nezákonný, popřípadě zdůrazňuje, že mu dosud nebylo umožněno sporné okolnosti vysvětlit a že tak učiní v rámci řádné zahájeného daňového řízení. Argumentace takového obsahu však není způsobilá závěry správce daně relevantně zpochybnit, neboť se věcně nedotýká žádného z popsanych zjištění, proti nimž má odvolatel zřejmě v úmyslu brojit až v budoucnu.*

[26] *Jediným zjistitelným majetkem odvolatele jsou tak peněžní prostředky na jeho bankovních účtech, které jsou správcem daně známy. V tomto ohledu není nepodstatné, že ačkoli odvolatel správcem daně oznámil podle ve smyslu § 96 ZDPH toliko jeden účet využívaný k ekonomické činnosti, správce daně v rámci vyhledávací činnosti zjistil, že odvolatel disponuje ještě druhým bankovním účtem, kam si část peněžních prostředků přeposílá. Tyto peněžní prostředky jsou z obou účtů zpravidla krátce po jejich připsání vybírány v hotovosti, kdy na nich obvykle není s*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ohledem na předpokládanou daňovou povinnost kumulován dostatečný zůstatek peněžních prostředků. Bezhotovostní úhrady provádí odvolatel ze svého bankovního účtu pouze v zanedbatelné míře.

[27] Na základě účetní závěrky, která byla přílohou daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2019, a daňových přiznání k dani z přidané hodnoty za jednotlivá zdaňovací období roku 2020 provedl správce daně analýzu rentability tržeb odvolatele, na základě které provedl také prognózu majetkové situace odvolatele do budoucna. Odvolatel sice dosahoval mírného zisku, avšak jeho výše byla ve vztahu k celkovému obratu odvolatele pouze nepatrná a v budoucnu by dle prognóz správce daně nedosáhla výše předpokládané daňové povinnosti. Správce daně pak zohlednil i to, že u drtivé většiny odvolatelem deklarovaných přijatých zdanitelných plnění, která navyšují jeho výkonovou spotřebu, za sledovaná období existují zásadní podezření o jejich zasažení podvodem na dani z přidané hodnoty. S ohledem na vysokou míru zadluženosti, absenci dlouhodobějšího majetku a dosavadním výsledkům hospodaření odvolatele pak správce daně v podstatě vyloučil možnost, že by odvolatel byl schopen na úhradu v budoucnu stanovené daně získat úvěr.

[28] Za významnou skutečnost svědčící o existenci odůvodněné obavy o budoucí úhradu daně považuje odvolací orgán zjištění již popsaná v bodě [23] tohoto rozhodnutí, tedy předchozí angažmá jednatele odvolatele v jiné obchodní společnosti, která se po zahájení daňové kontroly stala pro správce daně nekontaktní a jí stanovená daň se stala nedobytnou. Předchozí zkušenost správce daně s jinou obchodní společností ovládanou totožnou osobou totiž svědčí o zanedbatelném nebezpečí, že by se obdobná situace mohla opakovat také v případě odvolatele.“

„[31] Odvolání jsou formulována v podstatné míře obecně, tedy s četnými citacemi rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, odvoláním napadených rozhodnutí, právních předpisů a pojednání o podstatě systému daně z přidané hodnoty. Odvolatel pak uvádí, že se závěry správce daně nesouhlasí, odmítá je nebo se proti nim obrazuje, avšak povětšinou tuto polemiku omezuje na tvrzení, že postup správce daně je v rozporu s jím citovanými či odkazovanými texty či smyslem, který jim přiřkládá. Odvolací orgán proto předesílá, že míra obecnosti uplatněných odvolacích námitek do značné míry předznamenává také míru obecnosti jejich vypořádání.“

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. V první žalobní námitce žalobce namítá nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, a to z důvodu, že se žalovaný s odvolacími důvody žalobce nevypořádal dostatečně, přičemž s některými se nevypořádal vůbec. Žalobce pak v této souvislosti zásadně odmítá souhrnné hodnocení jím podaných odvolání, které žalovaný hodnotí jako značně obecné.
4. Žalobce předně v odvolání namítl, že správce daně svůj postup vůči žalobci aplikoval, aniž by do doby, kdy takto učinil, vůči žalobci provedl a dokonce aniž by vůči němu avizoval jakýkoli kvalifikovaný zákonný kontrolní postup, či úkon, směřující ke stanovení takto následně zajištěných daní.
5. Žalobce dále s odkazem na četnou judikaturu NSS nesouhlasil se závěry správce daně, že daně budou v budoucnu v zajišťované výši vyměřeny, založenými na skutečnostech zjevně mimo vliv žalobce, kdy správce daně tyto své závěry učinil prokazatelně pouze na základě jakýchsi svých údajných předpojatých úvah či vizí vyplývajících z hodnocení jednoho

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

řádku (B3) kontrolního hlášení podaného navíc některými z dodavatelů žalobce, aniž by jakkoli srozumitelně vymezil roli žalobce či jeho srozumitelnou odpovědnost za vznik tohoto stavu. Žalobce opakovaně namítá, že pokud tato role byla správcem daně důvodně přisouzena jemu osobně, pak by nejspíš měla v této její kvalitě být přisouzena rovněž odběratelům žalobce, neboť žalobce služby a výkony převzaté od svých dodavatelů předával svým odběratelům a tito za ně platili a jak žalobce, tak jeho odběratelé tyto též řádně daňově vypořádali, což správce daně nijak nepostihl, z čehož vyplývá, že tyto vztahy nejspíš akceptoval jako legitimní.

6. Žalobce dále namítl, že žalovaným dovozované postavení žalobce coby „buffera“ by legitimně mohl žalobci přičíst pouze v případě, že by takto byl správce daně a potažmo též žalovaný schopen prokázat úmysl žalobce tuto roli plnit, případně alespoň důvodně vymezit vědomí žalobce o tom, že by takovéto postavení plnit mohl. Žalobce kategoricky odmítá takto správcem daně a následně též žalovaným výslovně deklarovaný pouhý „*předpoklad*“ dovozující ohledně takto údajně „detekovaného“ podvodného fakturačního řetězce, jehož měl být žalobce vědomým účastníkem, existenci jakýchsi „*neznámých obchodních korporací*“, v jejichž zájmu měl žalobce své takto dovozené (nezákonné) aktivity spočívající v jakémsi „*přeprodávání plnění*“ (blíže nijak specifikovaného) realizovat, čímž staví žalobce mimo zákon, ačkoliv mu to ust. § 99 odst. 2 daňového řádu zakazuje.
7. Ve vztahu k vyčíslení daně, ze kterého vyplývá, že správce daně takto zpochybnil žalobcem uplatněný nárok na odpočet DPH na vstupu, nicméně zcela bez dalšího akceptoval jím přiznanou daň na výstupu, přičemž zcela opomenul zabývat se kvalifikovaně (tj. v rámci řádně provedených kontrolních šetření) tím, zda dodavatelé, kterým žalobce jejich výkony uhradil, též příslušnou DPH řádně odvedli do státního rozpočtu či nikoliv, žalobce namítl a namítá i nadále, že správce daně takto zcela prokazatelně ve vztahu k žalobci popřel princip neutrality DPH, na kterém je systém daně z přidané hodnoty nejen v ČR, ale i v celé EU postaven a takto je pojímán též ustálenou judikaturou, kdy DPH v rámci systému pouze protéká skrze registrované plátce této daně, aniž by ovlivnila jejich náklady a výnosy. Daňovým poplatníkem v tomto pojetí je konečný spotřebitel, přičemž každý z plátců daně odvádí daň pouze z té části hodnoty, kterou se ve výrobním nebo distribučním řetězci podílel na celkové hodnotě.
8. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 23. 8. 2013, č. j. 5 Afs 83/2012 - 461, ze kterého opět jednoznačně vyplývá, že zatímco dříve správce daně dbal především na to, aby stát nebyl krácen na svých příjmech, nyní musí dbát především toho, aby daň byla stanovena po právu, tj. ve správné výši.
9. Další okruh žalobních tvrzení se týká důvodů svědčících o budoucí nedobytnosti daně.
10. Žalobce namítá, že správce daně prokazatelně opřel své obavy ve vztahu k němu samotnému výlučně o pouhé spekulace a domněnky, které však nedokládají cílené zbavování se majetku anebo jiné účelové kroky žalobce vedoucí k vyhnutí se placení daně.
11. Pokud pak správce daně dovodil obavu z vyvádění peněžních prostředků z toho, že k tomu došlo v případě nyní posuzovaného jednání – např. též z toho, že žalobce hradil většinu svých závazků v hotovosti, žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 330/2017 - 60, bod 54, a to, že „*společnosti není možné klást k tíži porušení daňových předpisů, pokud o nich nebylo pravomocně rozhodnuto*“. Obavy z nestandardního chování daňového subjektu v budoucnu by tedy neměly mít konkrétní oporu v hodnocení jeho dosavadního jednání. Ohledně žalobci vytykaného hrazení převážného rozsahu jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

závazků hotovostními platbami, žalobce v žalobě uvedl, že jakmile bude mít příležitost důvody takového svého postupu vysvětlit správci daně v řádně vedeném daňovém řízení, bude schopen tyto důvody i své postupy obhájit, právě s ohledem na reálné souvislosti jím realizovaných podnikatelských aktivit i prostředí, ve kterém se tyto odehrávají.

12. Žalobce dále uvedl, že doposud necítil potřebu své podnikatelské aktivity prezentovat ve virtuálním prostředí typu Facebook, LinkedIn či Twitter a vůbec doposud neuvažoval o tom, že by se svými klienty komunikoval prostřednictvím sítí TikTok, či snad dokonce cestou DarkNetu (což by nejspíš odpovídalo představám správce daně o nekalých obchodních aktivitách žalobce). Ostatně již z druhé odkazované informace, poněkud nepochopitelně k podpoře údajných závadových aktivit žalobce akcentované ze strany správce daně, pak žalobce v souladu se závěry správce daně odkazuje na to, že poté, kdy se jeho jednatelem stal pan P. Z., zvýšil žalobce své obraty, což nepochybně dokumentuje, že žalobce nejenže nesměřoval k zániku svého podnikání, ale naopak, že je schopen naplnit své kapacity aniž by musel využívat případnou podporu takto správcem daně uváděných komunikačních cest, či zdrojů.
13. Žalobce dále namítl, že ve vztahu k němu samotnému se nejedná o nic jiného, nežli výlučně o jakési fabulace, které byly učiněny zcela mimo rámec, ve kterém žalobce aktuálně realizuje své podnikatelské aktivity a dokonce aniž by správce daně učinil jakýkoli pokus relevantní informace získat též od žalobce a takto byly tyto závěry, respektive pouhé úvahy, formulovány výlučně na základě jakýchsi postupů správce daně aplikovaných pouze ve vztahu k obchodním partnerům žalobce.
14. Žalobci je samozřejmě známé, že virtuálnost sídla a provozovny obchodního partnera daňového subjektu mohou být indiciemi svědčícími obavám z budoucí nedobytnosti stanovené daně. Tato tvrzení však v případě žalobce správce daně opřel výlučně o veřejně dostupné údaje vztahující se k jeho obchodním partnerům o počtu společností sídlících na daných adresách atd., aniž by provedl jakékoli místní šetření nebo jiný důkaz, který by uvedené závěry postavil na jisto. Ze samotné skutečnosti, že na nějaké adrese sídlí více subjektů (což u administrativně-obchodních budov není nijak vysoké číslo), však nevyplývá, že příslušný subjekt na takové adrese nemá skutečné sídlo nebo provozovnu.
15. Trvá na tom, že úhradu budoucí stanovené daně žalobcem umožňovaly již jeho aktuální a zcela nepochybně pak jeho budoucí majetkové poměry. Žalobci je známé, že budoucím obtížím při vymáhání daně může svědčit obecně pojímaná riziková skladba aktiv daňového subjektu a vysoká likvidita jejího majetku, v němž převažují zůstatky na bankovních účtech a v pokladně. Žalobce nicméně trvá na tom, že žádná z těchto okolností nepředstavuje „silný“ důvod ve smyslu shora citované judikatury správních soudů. Vzhledem k dosavadní bezproblémové daňové historii žalobce, aktuální (před exekucí vykazovaných) výši disponibilních oběžných aktiv a zejména absenci konkrétních kroků žalobce, jež by budoucí nedobytnosti daně svědčily, postrádá žalobce v úvahách správce daně přesvědčivé a dostatečně silné důvody pro naplnění druhé podmínky pro uplatnění zajištění daně.
16. Ohledně indicií údajně zjištěných správcem daně tak žalobce namítá, že samy o sobě jsou velmi slabé a tvoří ucelený a logický řetězec indicií nižší síly dokládající takovou situaci žalobce, z níž by vyplynulo, že nebude s to budoucí vyměřenou daň v předmětné výši uhradit.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

17. Dále, úvahy o angažovanosti jednatele žalobce v minulosti ve vztahu k jakési obchodní společnosti Branisko s.r.o. žalobce považuje za zcela svévolné a zjevně účelové porušení zákonné mlčenlivosti správce daně, s tím, že tyto skutečnosti nemají žádnou souvislost s důvody vůči němu aplikovaných zajišťovacích příkazů a dokonce jsou v hrubé kolizi se závěry samotného správce daně v něm formulovaných na str. 4 a 27 jejich odůvodnění, kde konstatuje, že daňový subjekt od změny jednatele prudce navýšil vykazovaný obrát (do výše v řádu milionů Kč), ačkoliv v bezprostředně předcházejících zdaňovacích obdobích (před změnou jednatele daňového subjektu) naopak nevykázal přijetí ani uskutečnění jakýchkoliv zdanitelných plnění, ale že si rovněž plní veškeré své povinnosti na dani z přidané hodnoty a vykazované daňové povinnosti hradí.
18. Žalobce pak k uvedenému poukázal též na to, že soudy opakovaně vyložily, že uložení peněžních prostředků na bankovních účtech nebo v pokladně, spojené s vybíráním velkého množství prostředků v hotovosti, k němuž i podle zjištění správce daně docházelo po celé sledované období, nepostačuje bez dalších konkrétních kroků konaných daňovým subjektem k závěru, že by daň neuhradil, nebyl schopen či ochoten uhradit.
19. Argumentaci správce daně označil žalobce rovněž za nelogickou: na jedné straně totiž správce daně prokazatelně odůvodnil své obavy z nedobytnosti daně také tím, že prostředky na účtu žalobce nelze exekučně postihnout, na druhé straně na toto zjištění reaguje právě zahájením daňové exekuce, aniž žalobci dříve umožnil daň uhradit dobrovolně, a to mimo jiné právě z prostředků na účtu, které dle svých slov nemohl exekučně postihnout.
20. Žalobce tedy namítl, že správce daně tak stanovením okamžité vykonatelnosti zajišťovacích příkazů fakticky vyloučil způsob dobrovolné úhrady daní (a to jak plnou úhradou, či formou částečné okamžité úhrady spolu s posečkáním), ačkoli zjištěné majetkové poměry žalobce prokazatelně neodůvodňovaly závěr, že by takový způsob úhrady nebyl možný, a aniž měl takový postup dostatečnou oporu v konkrétních krocích žalobce, z nichž by vyplývala jeho snaha se uhrazení dosud nestanovené daně vyhnout.
21. Žalobce závěrem shrnul, že aplikace zajišťovacích příkazů vůči němu v rozsahu a navíc s tímto odůvodněním byla v jeho případě zcela nepřiměřená, nedůvodná a jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, tak i z rozhodnutí orgánu první instance, nebyla ani řádně odůvodněná.
22. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Dále uvedl, že žaloba je v rozhodující míře koncipována obdobně jako odvolání, tedy dle žalovaného velmi obecně a přes rozsáhlost textu obsahující pouze minimum argumentace stran skutkových a právních důvodů, ve kterých žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí o odvolání a zajišťovacích příkazů.
23. Žalovaný předně uvádí, že dle jeho názoru nelze považovat rozhodnutí o odvolání za nepřezkoumatelné, a to ani pro nedostatek důvodů ani pro jeho nesrozumitelnost. Odvolání proti zajišťovacím příkazům bylo v podstatné míře formulováno jako koláž citací judikatury Nejvyššího správního soudu, teoretických statí na téma zákonné úpravy zajišťovacích příkazů, jejího účelu, cíle správy daní a základních zásad správy daní. Na tuto koláž žalobce zpravidla navazoval v podstatě nesouvisejícími prohlášeními o tom, jak jsou závěry správce daně absurdní, vyfabulované a nepodložené. Obdobným způsobem je ostatně formulována žaloba.

24. Komplexnímu přezkumu důvodů, ve kterých správce daně spatřoval přiměřenou pravděpodobnost budoucího stanovení daně, tedy i přezkoumatelnosti popsané správní úvahy, se žalovaný věnoval v bodech [13] až [24] rozhodnutí o odvolání. Přesto, že tuto správní úvahu mírně korigoval, shledal ji žalovaný plně přezkoumatelnou a dospěl k závěru, že pro účely vydání zajišťovacích příkazů ob stojí. Námitkou žalobce, jejíž podstatou je neprokázání jeho vědomé účasti na popsaném daňovém podvodu, se žalovaný zabýval zejména v bodech [34] a [35] rozhodnutí o odvolání, kde připomněl, že pro účely vydání zajišťovacích příkazů je podstatná samotná účast na daňovém podvodu, přičemž otázka případné dobré víry žalobce má být předmětem zjišťování v nalézacím řízení. Žalovaný však zároveň připomněl, že se správce daně v odůvodnění zajišťovacích příkazů zabýval také indiciemi, které nasvědčovaly povědomí žalobce o jeho účasti na obchodech zasažených daňovým podvodem, avšak tyto žalobce v podaném odvolání v podstatě věcně nerozporoval. Výše uvedené pak souvisí se závěry týkajícími se jeho dodavatelů a jejich dodavatelů. Přezkoumání těchto důvodů je součástí komplexního přezkumu správcem daně popsaných důvodů přiměřené pravděpodobnosti budoucího stanovení daně, popsaného v bodech [13] až [24] rozhodnutí o odvolání. Tam se žalovaný zároveň ztotožnil se závěrem správce daně, že účast žalobce na popsaném daňovém podvodu zřejmě nelze považovat za nahodilou, a to s ohledem na jednání přímo přičitatelné právě žalobci.
25. Dle žalovaného tak obsahuje rozhodnutí o odvolání adekvátní odpověď na všechny žalobcem uplatněné odvolací námitky. Obdobný závěr je pak dle žalovaného nutné učinit ve vztahu k námitce žalobce, že se žalovaný nevypořádal s námitkami reprodukoványými žalobcem, které se týkají obavy o budoucí nedobytnost dosud nestanovené daně. Správní úvahu správce daně žalovaný v rozhodnutí o odvolání podrobil rovněž komplexnímu přezkumu, přičemž zcela adekvátně vypořádal odvolatelem uplatněné námitky. Žalovaný konečně považuje za zjevně nedůvodnou námitku žalobce, že rozhodnutí o odvolání je nesrozumitelné, protože obsahuje řadu vzájemně se vylučujících tvrzení. Žalobce totiž neuvádí jediný příklad závěrů žalovaného, které by si jakkoli vzájemně odporovaly.
26. Žalovaný k další námitce uvedl, že komplexní úvahou stran přiměřené pravděpodobnosti, že žalobci bude stanovena daň ve výši uvedené v zajišťovacích příkazech, se zabýval zejména v bodech [13] až [24] rozhodnutí o odvolání, přičemž vypořádání konkrétních námitek žalobce je věnována pasáž rozhodnutí o odvolání počínající jeho bodem [31]. Podaná žaloba pak již vypořádané námitky do jisté míry pouze rekapituluje, přičemž v podstatě nereflktuje obsah rozhodnutí o odvolání. Výše uvedené je možné ilustrovat na příkladu, kde žalobce opětovně namítá, že správce daně si podle § 99 odst. 2 daňového řádu nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin. Žalovaný se přitom obdobnou námitkou zabýval již v bodě [38] rozhodnutí o odvolání. Tam žalobci vysvětlil, že pojem podvod na dani z přidané hodnoty představuje autonomní pojem práva Evropské unie s určitým obsahem, přičemž jeho užití v daňovém právu nijak neimplikuje jakékoli závěry v oblasti trestního práva, tím méně pak závěr správce daně o spáchání trestného činu žalobce. Jelikož žalobce závěry žalovaného v žalobě nijak nerozporuje, považuje žalovaný v rámci svého vyjádření k žalobě za dostačující na ně odkázat.
27. Ve vztahu k odůvodněné obavě stran budoucí nedobytnosti dosud nestanovené daně žalovaný uvedl, že předně zhodnotil, že správcem daně popsané důvody nasvědčují silné obavě o budoucí nedobytnost předpokládané daňové povinnosti žalobce, přičemž ty nebyly dány pouze skladbou jeho majetku, ale také výsledky jeho ekonomické činnosti, celkovou zadlužeností žalobce, dosavadním zacházením s jeho majetkem, dosavadním

plněním jeho zákonných povinností a předchozí zkušeností správce daně s jinou obchodní společností, v rozhodné době ovládané nynějším jednatelem žalobce. Žalovaný pak vyvracel i žalobcem uplatněné námitky stran toho, že všechny závěry správce daně pocházely pouze z vyhledávání ve veřejných databázích, aniž by správce daně provedl jakákoli vlastní šetření, stran významu toho, že se podstatná část jeho dodavatelů v daném případě stala nespolehlivými plátcí, významu skladby jeho majetku v kontextu dalších skutečností svědčících o existenci odůvodněné obavy, významu navýšení obrátu žalobce po jeho ovládnutí současným jednatelem, významu absence inzerce žalobce i jeho dodavatelů, jakož i dalšími. Z textu žaloby však žalovanému není zcela zřejmé, v jakých skutkových či právních důvodech spatřuje žalobce nezákonnost jeho závěrů, a to zvláště s ohledem na skutečnost, že žaloba představuje v podstatě dodatečně okomentovanou verzi odvolání.

28. Argument žalobce, že správce daně může zkoumat dostupnost majetku daňového subjektu až v okamžiku pravomocného stanovení daně, zjevně přehlíží existenci ustanovení § 167 odst. 1 daňového řádu, na základě kterého byly vydány zajišťovací příkazy. Jejich smyslem je právě možnost zajistit budoucí úhradu daně, a to i dosud nestanovené, pokud existuje odůvodněná obava o její dobytost v budoucnu, tedy v době její vymahatelnosti.
29. Dle žalovaného konečně nelze směšovat posouzení zákonnosti zajišťovacích příkazů a exekuce zahájené na jejich podkladě, v rámci které správce daně zvolil určitý způsob vymožení daně. Proti exekučním příkazům nejsou přípustné opravné prostředky, protože jejich zákonnost žalovaný v odvolacím řízení neposuzoval. Jedná se zároveň o rozhodnutí, která lze napadnout samostatnou správní žalobou. V daném případě je tedy podstatné pouze to, že byla naplněna existence důvodné obavy o budoucí nedobytnost daně ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu, přičemž v době vydání zajišťovacích příkazů hrozilo nebezpečí z prodlení.
30. Žalovaný nezastírá, že významným důvodem pro aprobaci závěrů správce daně byla skutečnost, že nynější jednatel žalobce již v minulosti působil v jiné obchodní společnosti, která se krátce po zahájení daňové kontroly stala nekontaktním subjektem bez majetku. Jak je patrné z rozhodnutí o odvolání, tato skutečnost měla určitý význam jak ve vztahu k přiměřené pravděpodobnosti budoucího stanovení daně, tak zejména ve vztahu k existenci odůvodněné obavy o budoucí dobytost této daně. Jak je podrobněji popsáno v zajišťovacích příkazech i v rozhodnutí o odvolání, správce daně v minulosti zahájil daňovou kontrolu u jiného daňového subjektu, jehož jednatelem a společníkem byla osoba nynějšího jednatele žalobce, konkrétně u obchodní společnosti BRANISKO s.r.o. Bezprostředně po zahájení této daňové kontroly došlo u kontrolovaného daňového subjektu ke změně jednatele a společníka, načež se z něj stala v podstatě prázdna schránka a k úhradě stanovené daně nedošlo. Tyto skutečnosti mají oporu ve spisovém materiálu a žalobce je nijak nerozporuje.
31. Žalobce svou argumentaci směřuje k tomu, že by se měl správce daně od předchozích zkušeností zcela oprostít a přistupovat k žalobci jako ke zcela novému a neposkvřenému subjektu. Tak by se ovšem dle žalovaného nezachoval žádný řádný hospodář. Právnícké osoby jsou totiž ve své podstatě umělé právní konstrukty, jejichž vůli a jednání utváří lidské bytosti, které je ovládají zejména z pozic statutárních orgánů. Na právnícké osoby tudíž nelze nahlížet zcela odděleně od jejich personálního substrátu v tom smyslu, že by určité fyzické osoby zcela zametly stopy svého jednání, které je přičitatelné určité právnícké osobě, pouhým ovládnutím jiné právnícké osoby. Pakliže určitá právnícká osoba zcela ovládaná nynějším jednatelem žalobce (který je prostřednictvím jiné právnícké osoby

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

také jeho jediný společníkem) v minulosti neoprávněně vylákala nadměrné odpočty v nezanedbatelné výši, načež se nedlouho po zahájení daňové kontroly stala nekontaktní osobou bez majetkové podstaty, nelze tuto skutečnost považovat za zcela irrelevantní. Tak by tomu snad mohlo do jisté míry být pouze za situace, kdy by podnikání žalobce nezavdávalo žádné podezření na účast na daňovém podvodu. V nynějším případě však správce daně odhalil řetězec obchodních společností, který vykazuje silné znaky zasažení daňovým podvodem, přičemž podstatná část subjektů v něm figurujících již zmizela ze scény a byl jim přidělen status nespolehlivého plátce. Jistě jen shodou okolností tvořily tyto transakce v podstatě veškerou ekonomickou činnost žalobce po jeho ovládnutí nynějším jednatelem.

32. Správce daně tudíž stál před volbou, zda nejprve zahájí daňovou kontrolu a bude doufat, že žalobce v budoucnu pravděpodobně doměřenou daň dobrovolně uhradí, nebo tuto úhradu zajistí před zahájením daňové kontroly prostřednictvím zajišťovacích příkazů. Ze zajišťovacích příkazů a rozhodnutí o odvolání vyplývá, že již výsledky a podstata ekonomické činnosti žalobce, vysoká míra jeho zadluženosti, skladba jeho majetku a nakládání s ním a dosavadní plnění např. oznamovací povinnosti dle § 96 ZDPH ze strany žalobce vytvářejí odůvodněnou obavu, že tato daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná. K tomu pak přistoupila jako významná skutečnost zvyšující tuto obavu, že se správce daně již jednou v podobné situaci ocitl, a to ve vztahu k jiné právnické osobě ovládané současným jednatelem žalobce, u níž se doměřená daň v důsledku jeho jednání skutečně ukázala být nedobytnou. Zohlednění této předchozí zkušenosti nic nevypovídá o tom, že by správce daně vytvářel nějaké černé listiny osob, na které by se při své činnosti zaměřoval, ale o zodpovědném přístupu k plnění cíle správy daní, kterým je podle § 1 odst. 2 daňového řádu také zabezpečení úhrady daně.
33. Žalovanému pak není zřejmé ani to, jak by se popsané závěry mohly dotýkat povinnosti mlčenlivosti jeho nebo správce daně za situace, kdy se v případě žalobce jednalo o osobu, jejíž práva a povinnosti byla v daném případě ve smyslu 52 § odst. 5 písm. c) daňového řádu přímo dotčena správou daní, přičemž mu s ohledem na osobu jeho jednatele zřejmě již musely být známy.

III.

Posouzení žaloby

34. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalovaný ani žalobce se k možnosti takového postupu ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřili a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.
35. Žaloba není důvodná.
36. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu ve znění do 31. 12. 2020, *je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

37. V první žalobní námitce žalobce namítá nepřezkoumatelnost z důvodu, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami.
38. Soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí je srozumitelné a z jeho odůvodnění je seznatelné, proč žalovaný považuje námitky žalobce za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí a to i s ohledem, že žalobce žádné jiné skutečnosti nepředestřel. Soud připomíná, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“
39. Soud nadto nesouhlasí s názorem žalobce, že se žalovaný ve svém rozhodnutí nevypořádal s jeho v odvolání vyjmenovanými argumenty. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že prvostupňové správní rozhodnutí a žalobou napadené rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Žalovaný na uvedené odvolací námitky a (jiné) argumenty žalobce srozumitelně reagoval a zaujal k nim své stanovisko s dostatkem důvodů podporujících výrok rozhodnutí. Není přitom vadou, pokud se odvolací správní orgán ztotožní se závěry prvostupňového správního orgánu, k nimž připojí vlastní stručné hodnocení či souhlasnou poznámku. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela. Pokud však vyloží, proč se s danou námitkou neztotožňuje, nelze již hovořit o nepřezkoumatelnosti, byť by se závěr vyslovený správním orgánem jevil zcela mylný a nepřijatelný (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Pro úplnost soud uvádí, že odlišný náhled žalobce na vypořádání odvolací námitky či jiného návrhu ještě neznamená, že se takovou námitkou žalovaný dostatečně nezabýval a nevypořádal se s argumenty žalobce. Žalobce pak v žalobě neuvádí, která konkrétní námitka zůstala ze strany žalovaného bez reakce.
40. Žalobce dále v žalobě v podstatě zopakoval své odvolací námitky, které již uvedl v odvoláních. Rovněž v žalobě žalobce cituje řadu rozsudků Nejvyššího správního soudu, rozhodnutí žalovaného však nenapadá po skutkové stránce, ani neuvádí svou verzi skutkového děje. Soud proto souhlasí se souhrnným hodnocením žalovaného, že odvolání jsou do značné míry obecná, rovněž tak i žaloba. Soud rovněž připomíná, že nestačí pouze nesouhlasit s rozhodnutím žalovaného a v žalobě pouze zopakovat své odvolací námitky, aniž by žalobce k jejich vypořádání uvedl nějakou oponenturu, resp. kvalifikovaně reagoval na její vypořádání v rozhodnutí o odvolání.
41. Ačkoliv se v žalobou napadeném rozhodnutí uvádí, že *závěry správce daně mohly být odvolatelem zpochybněny např. tím, že by vysvětlil předmět sporných plnění, způsob realizace vlastní ekonomické činnosti a způsob provádění úplat za jím deklarovaná přijatá zdanitelná plnění, odvolatel této možnosti nevyužil a vůči skutečnostem popsáním správcem daně v odůvodnění odvoláním napadených rozhodnutí neuplatnil věcné námitky*, žalobce rovněž

v žalobě žádné věcné námitky neuplatňuje a neuvádí svou skutkovou verzi, naopak uvádí: „*Ohledně žalobci vytýkaného hrazení převážného rozsahu jeho závazků hotovostními platbami, pak tento namítl, že jakmile bude mít příležitost důvody takového svého postupu vysvětlit správci daně v řádně vedeném daňovém řízení, bude schopen tyto důvody i své postupy obhájit, právě s ohledem na reálné souvislosti jím realizovaných podnikatelských aktivit i prostředí, ve kterém se tyto odehrávají.*“

42. Soud proto rovněž v obecné rovině uvádí, že má za to, že v zajišťovacích příkazech jsou v souladu s ust. § 167 odst. 1 daňového řádu uvedeny objektivní skutečnosti, které zakládají odůvodněnou obavu (tj. přiměřenou pravděpodobnost), že daň bude v budoucnu v určité výši stanovena, a zároveň že v době její vymahatelnosti bude tato daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Jak je v úvodu tohoto rozsudku citováno, správce daně mimo jiné popsal, v čem spočívají v tomto případě znaky subjektů zapojených do podvodů na dani z přidané hodnoty i konkrétní mechanismus tohoto daňového podvodu, a rovněž roli, kterou zde sehrál žalobce. Soud v dalším odkazuje na znění těchto rozhodnutí, s jejichž závěry souhlasí.
43. Co se týče námitky žalobce, že správce daně svůj postup vůči žalobci aplikoval, aniž vůči němu učinil nějaký úkon, směřující ke stanovení takto následně zajištěných daní, soud uvádí, že zákon pro vydání zajišťovacích příkazů nevyžaduje kvalifikovaný zákonný kontrolní postup, pouze zdůvodnění existence důvodné obavy ohledně nedobytnosti v budoucnu vymahatelné daně. To ostatně uvedl i žalovaný v bodě 32 napadeného rozhodnutí, kde je uveden: „*Dle § 167 odst. 1 daňového řádu pak mezi podmínky vydání zajišťovacího příkazu nepatří zahájení daňové kontroly ani postupu k odstranění pochybností.*“ Žalobní námitka je tak nedůvodná.
44. Soud opakuje, že obecně nestačí namítnout nedostatek skutkových zjištění nebo právní závěry správního orgánu, nutno přijít s vlastní verzí. Žalobce sice jak ve své žalobě, tak již v odvolání nesouhlasí se závěry žalovaného, svá tvrzení však nijak nedoplňuje. Svůj podnikatelský model resp. předmět plnění, za které si uplatnil odpočty, nijak neosvětlil. Žalobce sice namítá, že žalovaný si obrázek o jeho dodavatelích a jejich personálním zajištění utvořil pouze na základě informací veřejně přístupných (adresa jejich sídel v nemovitosti s mnoha subjekty bez provedení místního šetření), na druhou stranu netvrdí ničeho, z čeho by šlo dovodit jiný závěr (např. v jaké provozovně těchto dodavatelů zboží nebo služby pořídil, s jakými zaměstnanci těchto dodavatelů jednal atd.). Rovněž neosvětlil důvody pro platby v hotovosti (když všechny společnosti mají účet) ani důvody instantního výběrů hotovosti poté, co jsou na jeho účet platby připsány. Dále žalobce v žalobě sice uvádí, že necítí potřebu své podnikatelské aktivity prezentovat ve virtuálním prostředí, na druhou stranu neuvádí, jakým způsobem tedy své zákazníky získává.
45. Žalobce měl příležitost toto učinit jednak v odvolání a zajišťovací příkazy tak zpochybnit, jednak v žalobě. Nestačí pouze říct, že se závěry správce daně nesouhlasí. Musí říct proč, resp. přijít s věrohodnou verzí, proč jsou tyto závěry mylné.
46. Žalobce například opakovaně namítá, že pokud mu byla správcem daně důvodně přisouzena určitá role v tomto dodavatelské řetězci, *pak by nejspíš měla v této její kvalitě být přisouzena rovněž odběratelům žalobce, neboť žalobce služby a výkony převzaté od svých dodavatelů, předával svým odběratelům.* Opět však neuvádí v čem tyto služby a výkony spočívaly.

47. Žalobce rovněž namítá narušení neutrality daně s tím, že každý z plátců daně odvádí daň pouze z té části hodnoty, kterou se ve výrobním nebo distribučním řetězci podílel na celkové hodnotě, aniž jakkoliv osvětlil svou přidanou hodnotu.
48. Pokud žalobce namítá, že správce daně *zcela opomenul zabývat se kvalifikovaně (tj. v rámci řádně provedených kontrolních šetření) tím, zda dodavatelé, kterým žalobce jejich výkony uhradil, též příslušnou DPH řádně odvedli do státního rozpočtu*, soud uvádí, že správce daně podrobně popsal mechanismus tohoto daňového podvodu a pro posouzení zákonnosti zajišťovacích příkazů je důležitá jen role žalobce, kterému tak v důsledku nevznikne nárok na odpočet.
49. Ze skutečnosti, že po nástupu pana Z. do společnosti společnost výrazně zvýšila obrát, žalobce pouze dovozuje, že společnost nesměruje k zániku svého podnikání, zároveň ale opět neuvádí předmět svého podnikání, se kterým souvisí toto navýšení obrátu, které by svědčilo o stálosti jeho podnikatelských aktivit.
50. Soud proto souhlasí se závěry žalovaného, že správce daně popsal v odůvodnění zajišťovacích příkazů skutečnosti, které nasvědčují silné obavě o budoucí nedobytnost předpokládané daňové povinnosti.
51. Jednotlivě by zřejmě nebyly tyto skutečnosti podezřelé (platby v hotovosti, majetková skladba, výběry z účtu, charakter působení jednatele v jiné společnosti) ve svém souhrnu však i s ohledem na skutečnost, že důvody pro tyto postupy žalobce nijak neosvětlil, odůvodňují závěry pro vydání zajišťovacích příkazů.
52. Soud rovněž souhlasí se žalovaným, že skutečnosti týkající se předchozího působení jednatele žalobce v jiné společnosti v souhrnu s informacemi o skladbě majetku žalobce a zjištěními ohledně možné účasti na shora popsaném podvodu na dani představují odůvodněnou obavu, že k obdobnému jednání dojde i v případě žalobce. Soud má dále za to, že žalovaný může, resp. pokud je to namístě, musí v jiném řízení použít informace mu známé z jeho úřední činnosti v souvislosti s jiným daňovým subjektem. Povinnost mlčenlivosti stanovené v ust. § 52 odst. 1 věta druhá, která ohledně povinnosti mlčenlivosti stanoví, že *to neplatí pro daňový subjekt, pokud jde o informace získané nebo použité při správě jeho daní*. Povinnost mlčenlivosti v tomto případě nebyla porušena, jelikož žalovaný tyto informace nijak nezveřejnil. Není porušením mlčenlivosti, pokud jsou v jednom daňovém řízení použity informace zjištěné o daňovém subjektu v jiném daňovém řízení, viz odst. 5 písm. a) tohoto ustanovení, který přímo uvádí, že *o porušení povinnosti mlčenlivosti nejde, poskytne-li úřední osoba informace úřední osobě téhož nebo jiného správce daně pro výkon jeho pravomoci*. Naopak díky tomuto propojení je vůbec možné odhalovat podvody na dani.
53. Soud proto závěrem konstatuje, že považuje postup správce daně potažmo žalovaného za zcela přiměřený zjištěným skutečnostem, a rovněž za zcela logický. Právě obava z možné budoucí nedobytnosti daně, jelikož jsou zde důvodné pochybnosti, že k dobrovolnému zaplacení daně, kterým žalobce argumentuje, ale nijak jej neprokazuje, nedojde a skutečnost, že se správci daně podařilo na účtu žalobce exektovat nějaké prostředky, si nijak neprotiřečí, jsou naopak smyslem a účelem ustanovení o zajišťovacích příkazech.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

54. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

55. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti, a proto nebyla náhrada nákladů přiznána žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. prosince 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.